

Má naděje smysl?

Je chladná jasná noc. Srpek měsíce osvětluje rozlehlé území bojiště. Mráz se zařezává pod kůži. Ležím zabalený ve veškerém svém oblečení bezpečně schovaný za valem z hlíny. Pozoruji potmělou planinu a hledám jakoukoli známku pohybu.

Obklopuje nás hrobové ticho. Občas zaslechneme vzdálené osamocené výstřely, jejichž zvuk prořizne nekonečný klid a nese se dál krajinou, dokud se zcela nevytratí. Společníci mi dělají pistole a k pomyslnému tanci nám hraje tlukot mého srdce.

Postupem času se však objevuje i někdo další. Jako plíživí duchové se mi do hlavy vkrádají nepřátelé. Mnohem nebezpečnější než ti na druhé straně fronty. Začnou mi okupovat mysl a já je nemám jak odehnat, ať se snažím sebevíc. MYŠLENKY, TOUHY a VZPOMÍNKY. Před očima se mi míhají obličej mé rodiny a přátel, můj domov, můj spokojený život. Skutečnosti, které byly, ale už nejsou a nikdy nebudou. Již dávno jsem naději na návrat domů ztratil. Naděje mě sžírá zevnitř a živí ty šedivé stíny, jež se mi dobývají do nitra duše v těchto temných časech. Zraňují mě, avšak nemohou mě zabít na rozdíl od kulek nebo granátů. Pouze mě mučí planými představami. Naděje nemá smysl. Ne tady, ne ve válce.

Vlevo ode mě zašustilo křoví. Všichni vetřelci se rázem stáhli z mého vědomí. Pevně stisknu zbraň a soustředím se jen na tmavý keř na okraji hustého hvozdu. S ukazovákem připraveným na spoušti se pokouším rozpoznat původce zvuku. Postavu však žádnou nevidím. Čekám ještě několik vteřin, když z houští vyhopsá malý nenápadný zajíc. Zhluboka si oddechne a povolím stisk na pažbě. Ušák se zastavil kousek od lesa. Narovnal se a nastražil uši.

Pobíhám s usazenými očima mezi stromy a dětským hláskem volám jméno svého králíka. S brekem jsem přiběhl k dědečkovi. Posadil se proti mně a řekl: „Honzíku, neplakej. Život strávený v kleci se mu jistě moc nelíbil. Takhle mu nic nezabrání ke svobodnému běhání, kam se mu jen zachce, a určitě si najde mnoho zvířecích kamarádů.“

„Ale já ho nechci ztratit.“

„Ztratit?“ usmál se dědeček, „Právě ztracené věci mají cenu stokrát větší. A víš proč? Protože si konečně začneš vážit těch prožitých chvil. Vzpomínka na jeho hebkou srst a vaše hry na louce ti vždy vykouzlí úsměv na tváři. A tyto společné okamžiky ti nikdo nevezme. Věci a osoby, které milujeme, totiž navždy zůstanou v našich srdcích. A tam na ně žádná ruka nedosáhne.“

Odměl se.

„Víš, Honzíku, takhle svět funguje. Lidé odcházejí a noví přicházejí. Věci se ztrácejí a opět nacházejí. Jednu věc však nikdy nesmíš ztratit. NADĚJI. Tu ti nikdo nemůže vzít, přijdeš o ni pouze vlastní vinou. Nedovol to! Naděje ti dává důvod žít. Dodává ti energii vstát a jít dál. Naděje je světlo, jež ti ukazuje směr, když je všechno ostatní ztracené.“

Opět ležím v hlíně v tichu a mrazu. Stále slyším dědečkův hlas: „Nedovol to!“ Pár metrů přede mnou pořád sedí zajíc s ušima vztyčenými k nebi. „Ty jsi mé světlo. Má NADĚJE. Díky tobě vím, že právě tady, ve válce, má smysl. Aby člověk nezapomněl, že dobro stále existuje.“